

[Ellinger.]

ganske kort Tid, maa jeg sige, at i og for sig er det meget sjældent Tidens Længde, der er afgørende for, om man kan naa frem til et Resultat, nej, det er næsten altid Villien, det kommer an paa.

Det kan i øvrigt ikke nægtes, at man ved at lægge 60 Dage til fjerner sig yderligere fra Forsikringsprincippet, end Tilfældet var i Forvejen.

Vi fra vor Side er klar over, at en saa økonomisk vanskelig Tid som den nuværende har vi ikke oplevet før, og at vi derfor alle maa være med til at hjælpe hinanden med at komme ud over de største Vanskeligheder. Men der maa fra Ministeriets og fra Regeringspartiernes Side vises Imødekommenhed. Jeg indrømmer, at der ved Affattelsen af Lovforslaget er sket væsentlige Forbedringer, ikke alene Forbedringer, hvorved der tages Hensyn til de Anskuelser, som er raadende hos os, men ogsaa Forbedringer i rent samfundsmæssig Henseende. Er der Villie til Stede, vil jeg ikke anse det for frugtesløst at gaa til en Udvalgsbehandling, men derom kan jeg ikke sige noget bestemt. Den højtærede Minister er jo bekendt med de Forhandlinger, som er ført om denne Sag, han ved, hvorledes Sagen ligger, og om der øjnes Mulighed for at komme frem i Løbet af kort Tid. Jeg anser det paa ingen Maade for at være haabløst, men der skal jo flere til for at komme til et Resultat.

Gunnar Fog-Petersen: De Ændringer, der er indsat i Forslaget, som det foreligger for os her, og som Ministeren gjorde Rede for, maa jeg anse for Forbedringer, som jeg kan anbefale til Vedtagelse saavel som Lovforslaget i dets Helhed. Det er efter min Opfattelse nødvendigt endnu i nogen Tid — jeg tør ikke sige i hvor lang Tid — at gennemføre en Krisehjælp til de arbejdsløse, og efter min Mening er det ikke nødvendigt at holde dette Forslag tilbage for derigennem at kunne øve et Pres med Hensyn til Gennemførelsen af andre lige saa nødvendige Lovforslag. Det er ikke nødvendigt af Hensyn til Krisekasserne, for selv om man vedtager dette Lovforslag, vil vel nok de fleste være paa det rene med, at Krisen tegner til at blive saa langvarig, at Opretelsen af Krisekasser vil blive nødvendig i den kommende Tid, og hvad Understøttelsen, Hjælpen, Laanet, eller hvad man ønsker at kalde det for, til Landbrugerne angaar, er Nødvendigheden af at gennemføre Kravet herom saa stærk, at jeg tror, man fra Partiernes og fra Regeringens Side vil være

lige ivrige for at faa det gennemført, selv om dette Lovforslag skulde være vedtaget i Forvejen. Stillingen er desværre den, at Arbejdsløsheden er meget alvorlig, og at der ikke er saa forfærdelig meget, der tyder paa, at den skal mindskes. End ikke Foraarets Indtræden, Sommerens Komme, vil betyde saa forfærdelig meget, fordi et meget stort Antal af de Arbejdsgivere, som ved Foraarets Indtræden plejer at kunne beskæftige flere Arbejdere, er saa lammede af den økonomiske Krise og af den urimelige Kreditindskrænkning, der stadig finder Sted her i Landet til ingen Verdens Nytte, men til stor Skade, i Stedet for at kunne sætte Arbejde i Gang er truet med at maatte afskedige de Arbejdere, de har. Derfor anser jeg det for nødvendigt, at dette Lovforslag gennemføres, og jeg opfordrer alle i Rigsdagen, i Regeringen, i Valutaraadet og andre Steder, som har Indflydelse paa den almindelige Kreditgivning her i Landet, til at standse den skadelige Deflation, som øger de arbejdsløses Antal og har øget det i saa høj Grad. Det vilde have været lettere paa et tidligere Tidspunkt, det er vanskeligere at gøre det nu, men det kan forhaabentlig gøres, og jeg opfordrer til, at der gøres, hvad gøres kan, for at standse denne for vort Samfunds Økonomi nedbrydende og skadelige Deflation.

Socialministeren (Steincke): Jeg takker de ærede Ordførere for Socialdemokratiet og for det radikale Parti for deres Tilslutning til Forslaget. Den ærede sidste Ordførers nationaløkonomiske Betragtninger ligger, synes det mig, saa langt fra selve Forslaget, at jeg ikke ved denne Lejlighed skal komme ind paa dem. Jeg beklager, at jeg ikke kan takke den ærede Ordfører for Venstre — hvad jeg heller ikke var belavet paa at skulle — eller Ordføreren for det konservative Folkeparti. Den ærede Ordfører for Venstre sagde i Virkeligheden, at hvis jeg bare var kommet med et Forslag til Krisekasser i den Skikkelse, som Venstre vil have det, kunde jeg have faaet Forslaget om Krisekasser igennem. Det har jeg nok vidst. I tre Aar har der ligget et Forslag om Oprettelse af Krisekasser til Behandling her paa Rigsdagen, udarbejdet af Socialministeriet, og hvis Venstre virkelig havde haft Interesse i at faa et gennemførligt Forslag bragt ud i Livet, vilde vi være blevet enige for længe siden. Men Venstre vil ikke ofre de Penge, der er nødvendige, hvis vi virkelig skal have Krisekasser andet end paa Papiret. Det er Sagen. Man kan ikke lægge Byrden ved